

Penktadienis, kovo 6 d.

REPORTERĖ (*stovi ant šaligatvio ties gatvės posūkiu, jai už nugaros baltai tinkuotas namas*): Labas rytas, čia Liz Rosen iš Septintojo kanalo žinių, vyksta tiesioginė transliacija iš Beivju gimnazijos, kur mokiniai sukrėsti vakarykštės klasės draugo netekties. Per pastaruosius pusantrų metų šiame mažame miestelyje tai jau antra tragiška netektis, prie mokyklos tvyro šokiruojančio *déjà vu* nuotaikos.

(Dabar kamera rodo dvi merginas, viena šluostosi ašaras, kita žvelgia akmeniniu veidu.)

VERKIANTI MERGINA: Tiesiog... tiesiog labai liūdna. Kartais atrodo, kad Beivju prakeiktas, ar kokį galą? Pirma Saimonas, dabar šitai.

STOJIŠKA MERGINA: Tai nė kiek nepanašu į tai, kas nutiko Saimonui.

REPORTERĖ (*pakreipusi mikrofoną verkiančios merginos pusėn*): Jūs artimai pažinojote žuvusįjį?

VERKIANTI MERGINA: Nepasakyčiau, kad labai artimai, *visai* ne artimai. Aš juk tik devintokė.

REPORTERĖ (*pakreipusi mikrofoną kitai merginai*): O jūs?

STOJIŠKA MERGINA: Nemanau, kad derėtų tai aptarinėti su jumis.

Prieš dešimt savaičių

**„Reddit“, „Aš atkeršysiu“ forumo polapis
Susirašinėjimą pradėjo Beivju2020**

Sveiki,
ar čia ta pati grupė, kurioje rašydavo Saimonas
Keleheras? – Beivju2020

Labas.
Ta pati, vienintelė ir nepakartojama. – Tamsiausiosmintys

Kodėl persikėlėt? Ir kodėl nėra naujų įrašų?
– Beivju2020

Senąjį sekė per daug žurnalistų ir žiopių.
Be to, ėmėmės naujų saugumo priemonių. Pasimokėm
iš draugo Saimono patirties. Tu, kaip suprantu iš
slapyvardžio, jį pažįsti? – Tamsiausiosmintys

Saimoną pažįsta visi. Tiksliau, pažinojo. Bet nepasakyčiau, kad buvome draugai. – Beivju2020

Supratau. Tai kokie vėjai atpūtė? – Tamsiausiosmintys

Nežinau, tiesiog šiaip užklydau. – Beivju2020

Nesąmonė. Čia forumas apie kerštą, kurio taip lengvai nesurasi. Tu kažko nori. Sakyk, ko?
– Tamsiausiosmintys

Aš dėl vieno žmogaus.
Jis padarė kai ką siaubingo.
Sugriovė ir mano, ir daugybės kitų gyvenimus.
O pats liko sausas.
Ir nieko negaliu padaryti. – Beivju2020

Suprantu, suprantu.
Turime daug bendro.
Šlykštu, kai žmogus, sugriovęs tau gyvenimą,
gyvena toliau lyg niekur nieko.
Tarsi nepadaręs nieko blogo.
Tik nenorėčiau sutikti su tavo paskutiniu teiginiu.
Visada galima ką nors padaryti. – Tamsiausiosmintys

PIRMAS SKYRIUS

Meivė

Pirmadienis, vasario 17 d.

Sesuo mano, kad aš tinginė. Nepasako to į akis – tiksliau, neparašo, – bet labai gerai leidžia suprasti:

Ar peržiūrėjai mano siųstą koledžų sąrašą?

Vienuoliktos klasės viduryje nėra per anksti pradėti dairytis. Tiesą sakant, netgi vėloka.

Jei norėtum, kai grįšiu į Ešton mergvakarį, galėtume pavažinėti kartu.

Tau reikėtų išvažiuoti kur nors toli nuo namų, už savo komforto zonos.

Kaip tau Havajų universitetas?

Pakeliu akis nuo telefono ekrane viena kitą vejančių žinučių ir sutinku klausiamą Nokso Majerso žvilgsnį.

– Bronvina mano, kad man reikėtų važiuoti į Havajų universitetą, – atraportuoju, ir jis vos nepaspringsta empanados kąšniu.

– Ar ji žino, kad jis bus saloj? – pasitikslina ir pasiekęs stiklinę vandens su ledu susiverčia pusę vienu mauku. „Contigo“ kavinės empanados – Beivju legenda, bet jei nesi pratęs prie aštraus mais-to, jos ne juokas. Noksas, atsikraustęs čia, kai lankēm vidurinę, ir vis dar skaičiuojantis apkepą su grybų sriuba tarp savo mėgstamiausių patiekalų, tikrai nėra tarp tokių.

– Ar ji pamiršo, kad aistringai nekenti paplūdimio?

– Nesu nusistačiusi prieš paplūdimį, – paprieštarauju. – Tiesiog nesu smėlio šalininkė. Kaip ir tiesioginės saulės. Ir povandenių srovių. Ir vandens gyvių. – Nokso antakiai su kiekvienu sakiniu kyla vis aukščiau. – Klausyk, pats privertei mane peržiūrėti „Gelmių pabaisas“, – primenu. – Taigi mano vandenyno fobija iš dalies ir tavo kaltė.

Praėjusią vasarą Noksas buvo pirmasis mano vaikinai. Deja, abu buvome tokie nepatyrę, kad nė nesupratome, kad vienas kito nė kiek netraukiame. Daugumą laiko kaip pora praleisdavome žiūrėdami Mokslo kanalą. Vieni iš to galėjome susiprotėti, kad verčiau likti draugais.

– Gerai, tu mane įtikinai, – sausiai atsako Noksas. – Havajų universitetas kaip tik tau. Nekantrauju perskaityti tavo neabejotinai nuoširdų motyvacinį stojimo laišką, kai ateis laikas tokį pateikti. – Jis palinksta į priekį ir, kad būtų dramatiškiau, pakelia balsą. – Kitais metais.

Atsidūstu ir pirštais pabarvenu į ryškiomis plytelėmis išklįjotą staliuką. „Contigo“ yra argentinietiška kavinė tamsiai mėlynomis sienomis ir sidabrinėmis lubomis, kur ore persipina saldūs ir aitrūs aromatai. Ji vos už mylios nuo mano namų. Nuo tada, kai Bronvina išvyko į Jeilį ir mano kambaryje pasidarė nepakeliamai tylu, ateinu čia ruošti namų darbų. Man patinka draugiškas kavinės šurmulyš, be to, niekam neužkliūva, kad užsisakiusi tik kavos tūnau čia tris valandas.

– Bronvina mano, kad atsilieku nuo grafiko, – paaiškinu.

– Neabejoju, Bronvina savo pareiškimą Jeiliui buvo paruošusi dar vaikų darželyje, ar ne? Turime marias laiko, – Noksas kaip ir aš – septyniolikmetis Beivju gimnazijos vienuoliktokas – vyresnis už daugumą klasės draugų. Jis darželyje buvo per žemas pagal metus, todėl tėvai vėliau išleido į mokyklą. O aš pusę vaikystės pragulėjau ligoninėse gydymasi leukemiją.

– Turbūt, – ištiesiu ranką, ketindama paimti tuščią Nokso lėkštę ir uždėti ant savosios, bet netyčia išverčiu druskinę ir ant stalo pažyra balti kristaliukai. Beveik negalvodama paimu žiupsnelį ir švysteliu per petį. Nuginu šalin nesėkmes, kaip mokė Ita. Močiutė buvo baisiai prietaringa. Vienus prietarus atsinešė dar iš Kolumbijos, kitų prisirankiojo trisdešimt metų pragyvenusi Jungtinėse Valstijose. Vaikystėje laikydavausi visų, ypač kai sirgau. *Jeigu užsisėgsiu Itos dovanotą karoliukų apyrankę, tyrimas bus neskausmingas. Jeigu nestatysiu kojos ant plyšių grindyse, mano leukocitų kiekis bus normalus. Jeigu Naujųjų metų naktį vidurnaktį suvalgysiu dvylika vynuogių, šiemet nemirsiu.*

– Šiaip ar taip, ne pasaulio pabaiga, jei į koledžą įstotum ir vėliau, – taria Noksas ir sudribęs kėdėje nusibraukia nuo kaktos kuokštą rudų plaukų. Noksas toks liesas ir kaulėtas, kad netgi susikimšęs visas savo empanadas ir pusę mano vis tiek atrodo alkanas. Kaskart, kai ateina pas mus į namus, kuris nors iš mano tėvų mėgina jį pamaitinti. – Daugybė žmonių netgi palaukia metus kitus. – Jo žvilgsnis apibėga kavinę ir sustoja ties Ade Prentis, kuri kaip tik išnyra pro virtuvės duris su padėklu rankoje.

Stebiu, kaip Adė vinguriuoja tarp staliukų ir vikriai dėlioja lėkštes. Per Padėkos dieną laidoje apie tikrus nusikaltimus „Michailas Pauersas tiria“ parodė reportažą „Beivju ketvertukas: kur jie dabar“ ir tai buvo pirmas Adės duotas interviu. Greičiausiai

sutiko tik todėl, kad žinojo laidos prodiuserius ketinant pavaizduoti ją kaip netikėlę – mano sesuo įstojo į Jeilio universitetą, Kuperis gavo didžiulę Fulertono Kalifornijos valstijos universiteto stipendiją, netgi Neitas lankė valstybinį koledžą, – bet ji nesileido. Niekas apie Adelaidę Prentis nerašinės: „Buvusios Beivju grožio karalienės žvaigždė užgeso gimnazijoje.“

– Jeigu baigęs mokyklą žinai, ką nori veikti toliau, labai puiku, – aiškino ji, įsitaisiusi ant „Contigo“ kavinės taburetės, o jai už nugaros ant juodos lentos švietė dienos pasiūlymas. – Bet jeigu nežinai, kam švaistyti kalnus pinigų diplomui, kurio nenučiuoki, ar prireiks? Nieko baisaus, jei aštuoniolikos dar neturi viso gyvenimo plano.

Arba septyniolikos. Nedrąšiai dirsteliu į telefoną, laukdama dar vienos Bronvinos žinučių lavinos. Myliu savo seserį, bet jos perfekcionizmas kartais varo į neviltį.

Pradeda rinktis vakariniai lankytojai, paskutiniai staliukai užsipildo ir kažkas visuose ant sienų kabančiuose ekranuose perjungia Fulertono Kalifornijos valstijos universiteto beisbolo sezono atidarymą. Kai padėklas lieka beveik tuščias, Adė stabteli, apsidairo salėje ir sugavusi mano žvilgsnį nusišypso. Atvinguriavusi prie mūsų staliuko kampe, tarp manęs ir Nokso padeda mažą lėkštelę sausainių *alfajores**. *Alfajores* yra „Contigo“ kavinės firminis desertas ir vienintelis patiekalas, kurį Adė išmoko pagaminti per devynis darbo mėnesius.

Abu su Noksu siektelime skanėstų vienu metu.

– Ar norėsit dar ko nors? – paklausia Adė, kišdama už ausies sidabriškai rausvų plaukų sruogą. Pastaraisiais metais išbandė

* Pietų Amerikoje populiarus desertas iš sviestinių sausainėlių, perteptų karameliuzuotu sutirštintu pienu ir apvoliotų kokosų drožlėse. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

daug spalvų, bet tik rožinės ir purpurinės užsilieka ilgesniam laikui. – Jei taip, verčiau užsisakykit dabar. Kai pasirodys Kuperis, virtuvė išeis pertraukėlės, – dirsteli į laikrodį ant sienos. – O tai bus už kokių penkių minučių.

Aš papurtau galvą, o Noksas atsistoja ir nusibraukia trupinius nuo savo pilko bluzono.

– Ne, nieko, bet užbėgsiu į tualetą, – taria. – Pasaugosi man kėdę, Meive?

– Žinoma, – atsakau, užmesdama ant jos rankinę.

Adė jau apsisuka eiti, bet staiga vos neišmeta padėklo.

– O Dieve! Štai ir jis!

Visus kavinės ekranus užpildo tas pats vaizdas – Kuperis Klėjus žengia ant įžaidėjo kalnelio, daro apšilimą prieš pirmąsias koledžo beisbolo rungtynes. Neseniai mačiau Kuperį per Kalėdas, neprabėgo nė du mėnesiai, bet atrodo dar stambesnis, nei prisimenu. Žandikaulis kampuotas, gražus kaip visada, bet žvilgsnis šaltas kaip niekada anksčiau. Kita vertus, iki šiol Kuperio padavimus visada stebėdavau per atstumą.

Per kavinės šurmulį komentatorių negirdžiu, bet galiu nuspėti: apie Kuperio debiutą kalba visa koledžo beisbolo bendruomenė, jis toks reikšmingas, kad rungtynes rodo vietinės kabelinės televizijos sporto kanalas. Iš dalies dėl tokio susidomėjimo kalta liūdna Beivju ketvertuko istorija ir pats faktas, kad jis vienas iš nedaugelio beisbolo žaidėjų, kurie atvirai deklaruoja homoseksualumą. Tačiau, teisybės dėlei, jis puikiai pasirodė pavasario stovykloje. Sporto žinovai lažinasi, ar iki koledžo sezono pabaigos bus pakviestas į profesionalų lygą.

– Mūsų superžvaigždė pagaliau pasitiks savo likimą, – meiliai taria Adė, o Kuperis ekrane pasitaiso kepuraitę. – Paskutinį kartą apibėgsiu staliukus ir prisėsiu prie jūsų. – Ji patraukia per kavinę

su padėklų po pažastimis ir užsakymų bloknotu rankoje, bet lan-kytojų dėmesys jau sutelktas į beisbolą.

Nors Kuperį ekrane pakeitė interviu su varžovų komandos treneriu, vis dar negaliu atitraukti akių. *Jeigu Kuperis laimės, me-tai bus geri*. Stengiuosi kuo greičiau išmesti mintį iš galvos, nes negalėsiu mėgautis rungtynėmis, jeigu pavirsiu jas dar vienomis lažybomis su likimu.

Šalia per grindis garsiai brūkšteli kėdė ir prie rankos prisiliečia matytas juodos odos švarkas.

– Kaip sekasi, Meive? – paklausia Neitas Makolis sėsdamas ant kėdės. Akys nuslysta druska apibertu staliuku. – O ne, pabi-ro druska, ar mes visi pasmerkti?

– Cha cha, – atsakau, bet vis tiek šypteliu. Prieš metus jiedu su Bronvina pradėjo susitikinėti ir nuo tada Neitas man kaip brolis. Matyt, jam priklauso mane paerzinti. Nesvarbu, kad jie daro „pertrauką“. Jau trečią kartą nuo tada, kai Bronvina išvy-ko į koledžą. Visą vasarą nerimavę, kaip seksis draugauti per trijų tūkstančių mylių atstumą, jie perėjo į savotišką sulipimo, ginčų, skyrybų ir susitaikymų ciklą, kuris, nors ir keista, abu tenkina.

Neitas tik išsišiepia ir mudu panyrame į jaukią tylą. Su juo, Ade ir kitais Bronvinos draugais lengva tiesiog būti. *Mūsų drau-gais*, – visada taiso sesuo, bet tai ne visai tiesa. Tai ji pirmoji su jais susidraugavo ir be jos jie su manimi nesibičiuliautų.

Kaip tyčia suburžia mano telefonas ir nuleidusi akis išvystu dar vieną Bronvinos žinutę.

Ar rungtynės jau prasidėjo?

Tuoj, – atrašau. – Kuperis daro apšilimą.

Kaip gaila, kad nerodo per pagrindinę kabelinę ir negaliu pa-žiūrėti!!!

Nelaimėi, Vakarų pakrantės sporto kanalas Niu Heivene, Konektikute, netransliuojamas. Transliacijos apsiriboja trijų valandų kelio spinduliu aplink San Diegą. Internetė gyvai irgi nepažiūrėsi.

Aš tau įrašysiu, – primenu.

Žinau, bet vis tiek ne tas pats.

Užjaučiu :(

Stebėdama telefono ekrane bėgiojančius pilkus taškelius, nuryju paskutinį sausainio kąsnį. Jie bėgioja taip ilgai, kad, man regis, jau žinau, kas bus toliau. Bronvina žinutes rašo žaibo greičiu. Niekada nedvejoja, nebent ketina pasakyti ką nors, ko, jos nuomone, nederėtų, ir šiuo metu jos Neliestinių temų sąrašė tik viena.

Ir štai, prašom:

Ar Neitas su jumis?

Nors sesuo nebegyvena už sienos, vis tiek galiu ją paerzinti.

Kas? – atrašau ir žvilgteliu į Neitą.

– Bronvina siunčia linkėjimų, – perduodu.

Jo tamsiai mėlynos akys blyksteli, bet veidas lieka abejingas.

– Linkėjimai atgal.

Manau, kad juos suprantu. Nesvarbu, kaip myli žmogų, viena yra nuolat būti kartu ir visai kas kita draugauti per atstumą. Aš tam tikra prasme jaučiuosi panašiai. Bet mūsų su Neitu nesieja toks ryšys, kad kalbėtume apie savo jausmus – nesieja su niekuo, išskyrus Bronviną, – todėl tik vypteliu.

– Žinok, nėra sveika užgniaužti jausmus.

Tačiau Neitui nespėjus atsakyti, aplink užverda veiksmas: Noksas sugrižta, Adė prisitraukia kėdę, o priešais mane atsiranda lėkštė tortilijos traškučių su smulkinta jautiena, lydytu sūriu ir čimičiuriu – ypatingieji „Contigo“ *načos*.

Pakeliu akis pasižiūrėti, iš kur jie čia atsirado, ir sutinku porą tamsiai rudų akių.

– Rungtynių užkandžiai, – taria Luisas Santosas ir persimeta rankšluostėlį, kuriuo laikė lėkštę, per petį. Gimnazijoje Luisas buvo geriausias Kuperio draugas, kuris beisbolo komandoje gaudydavo jo mestus kamuoliukus, bet pernai abu baigė. Kavinė priklauso jo tėvams, todėl dirba čia po paskaitų Miesto koledže. Nuo tada, kai apsigyvenau prie šio kampingio staliuko, Luisą matau dažniau nei pernai mokykloje.

Noksas puola prie traškučių, tarsi ne jis ką tik būtų sušveitęs dvi porcijas empanadų ir lėkštę *alfajores*.

– Atsargiai, karšta, – perspėja Luisas ir prisėda ant kėdės priešais mane. Aš iškart pagalvoju: *Ne tokie karšti kaip tu*, nes turiu gėdingą silpnybę išvaizdiems sportininkams, šalia kurių tampu dvylikamete. Atrodytų, meilė be atsako krepšinio žaidėjui, už kurią pelniau žeminantį įrašą Saimono Kelehero „Apie tai“ tinklaraštyje devintoje klasėje, turėjo būti man pamoka, bet ne.

Nesu alkana, bet vis tiek ištraukiu traškutį iš krūvos apačios.

– Ačiū, Luisai, – padėkoju ir nučiuolpiu nuo kamuščio druską.

– Ką ten sakei apie užgniauztus jausmus, Meive? – išsiviepia Neitas.

Man nukaista veidas, bet nesugalvojusi geresnio atsakymo tiesiog susikėmšu visą traškutį į burną ir agresyviai sučiaumoju žvelgdama jo pusėn. Kartais nesuprantu, ką mano sesuo jame mato.

Po velnių. Sesuo. Dirstelį į telefoną ir, išvydus virtinę Bronvinos atsiųstų liūdnuų veidelių, nusmelkia kaltė. *Juokauju. Neitas sėdi nukabinęs nosį*, – patikinu. Aišku, tai netiesa. Retas kuris sugeba taip natūraliai nutaisyti „man nusispjaut“ miną, kaip Neitas Makolis.

Fibė Loton, kita „Contigo“ kavinės padavėja ir mūsų laidos vienuoliktokė, išdalija visiems vandens stiklines ir atsisėda kitame stalo gale. Tą pačią akimirką ekrane priešininkų komandos

atmušėjas nužirglioja į namų bazę. Kamera pritraukia Kuperio veidą, rodo, kaip jis iškelia savo pirštinę ir prisimerkia.

– Nagi, Kupai, – sumurma Luisas ir nevalingai sulenkia kairės rankos pirštus, tarsi jie būtų gaudytojo pirštinėje. – Pradedam.

Po dviejų valandų visa kavinė džiugiai šurmuliuoja. Kuperio pasirodymas buvo beveik nepriekaištingas: per septynis kėlinius aštuoni autai, viena prarasta bazė ir nė vieno bėgimo. Fulertono Kalifornijos valstijos Titanai pirmauja trimis taškais, bet, Kuperį pakeitus kitam įžaidėjui, Beivju tai niekam neberūpi.

– Labai dėl jo džiaugiuosi, – išsišiepusi taria Adė. – Jis šito nusipelnė... na, žinot. – Jos šypsena prigesta. – Po visko.

Viskas yra per trumpas žodis, kad savyje sutalpintų prieš pusantrų metų nutikusius įvykius, kai Saimonas Keleheras sugalvoja inscenizuoti savo paties mirtį ir žudikais pakišti mano seserį, Kuperį, Adę ir Neitą. „Michailas Pauersas tiria“ laidoje per Padėkos dieną viskas buvo dar kartą išnarstyta iki menkiausių smulkmenų – nuo Saimono sąmokslų, kaip visus kartu palikti po pamokų, iki paslapčių, kurias tariamai ketino paviešinti savo tinklaraštyje ir taip visus įtikinti tuos keturis troškus jo mirties.

Žiūrėjau laidą kartu su Bronvina, kai buvo grįžusi namo atosogų, ir ji mane sugrąžino tiesiai į praėjusius metus, kai istorija tapo nacionaliniu apsėdimu, o mūsų kiemas kasdien buvo apgultas televizijos furgonų. Visa šalis sužinojo, kad Bronvina, norėdama iš chemijos gauti A, pavogė testus, kad Neitas, paleistas lygtinai už prekybą narkotikais, toliau daro lygiai tą patį ir kad Adė išdavė savo vaikiną Džeiką, kuris, pasirodo, buvo toks šlykštus despotas, kad ši sutiko tapti Saimono bendrininke. Kuperis

buvo neteisingai apkaltintas vartojęs steroidus, o paskui į viešumą iškilo žinia apie jo homoseksualumą, nors dar nebuvo spėjęs pasisakyti net šeimai ir draugams.

Visa tai buvo košmaras, bet vis tiek nė iš tolo neprilygo įtariamams įvykdžius žmogžudystę.

Tyrimas klostėsi beveik tiksliai pagal Saimono planą, tik nepasisekė, kad Bronvina, Kuperis, Adė ir Neitas, užuot vienas nuo kito nusigręžę, susivienijo. Baisu ir pagalvoti, kaip atrodytų šis vakaras, jei viskas būtų susiklostę kitaip. Abejoju, ar Kuperis pirmosiose koledžo varžybose būtų paleidęs neatmušamą kamuoliuką, ar Bronvina būtų įstojusi į Jeilio universitetą. Neitas greičiausiai sėdėtų kalėjime. O Adė – nė nenoriu pagalvoti, nes bijau, kad jos čia nebebūtų.

Nuo minties net nusipurtau. Luisas sugauna mano žvilgsnį ir ryžtingai kilsteli taurę – jis neleis, kad jo geriausio draugo pergale apkarstų.

– Ką gi, už karmą. Ir už Kupą, kad sublizgėjo per pirmąsias koledžo rungtynes.

– Už Kupą, – visi pakartoja chorą.

– Reikia visiems šokti į automobilį ir jį aplankyti! – sušunka Adė ir persisvėrusi per stalą patapšnoja Neitui per ranką. Šis dairosi po kavinę, tarsi svarstydamas, kada galės tepti slides. – Tau irgi. Ir nė nemėgink išsisukinėti.

– Visa beisbolo komanda važiuotų kartu, – taria Luisas. Neitas nutaiso bejėgišką miną. Jeigu Adė pasiryžo ištempti jį į žmones, jos nesulaikysi.

Fibė, kuri, žaidimui įsibėgėjus ir keliems žmonėms išėjus, pasislinko arčiau manęs ir Nokso, įsipila sau dar vandens.

– Be Saimono Beivju pasikeitęs, bet kartu... *lygiai* toks pats, – sumurma taip tyliai, kad girdime tik aš ir Noksas. – Šokas atslū-

go ir visi vėl elgiasi kaip po senovei. Tik nebėra kam paskelbti, kas buvo didžiausias savaitės bjaurybė.

– Bet nepasakytum, kad trūko iniciatyvos, – sušnabžda Noksas.

Saimonui mirus, radosi daugybė „Apie tai“ kopijų, bet dauguma gyvavo vos kelias dienas, išskyrus vieną puslapį „Saimonas sako“, kuris praėjusį rudenį laikėsi beveik mėnesį, kol mokyklos reikalavimu buvo išjungtas. Vis tik niekas nežiūrėjo į jį rimtai, nes visos paskalos, kurias įkeldavo puslapio kūrėjas – vienas tų tylenių, kurių niekas nepastebi, – jau būdavo girdėtos.

Tuo Saimonas Keleheras buvo išskirtinis – jis žinojo tokių dalykėlių, apie kuriuos dauguma nė nenumanė. Jis buvo kantrus ir turėjo valios išlaukti, kol iš situacijos galės išspausti daugiausia skausmo ir dramos. Be to, sėkmingai slėpė, kaip nekenčia visų Beivju gimnazistų; išsiliedavo tik viename keršto forume, kurią aptikau ieškodama informacijos apie jo mirtį. Tada skaitant Saimono įrašus darėsi bloga. Kartais ir dabar, kai pagalvoju, kad nė vienas nesupratome, kaip pavojinga gliaudyti tokį riešutėlį kaip Saimonas, perbėga šiurpas.

Viskas galėjo baigtis absoliučiai priešingai.

– Ei, – Noksas kumšteli man į pašonę grąžindamas į dabartį, sumirksiu ir prieš akis išryškėja jo veidas. Pašnekesyje vis dar dalyvaujame tik mes trys; abejoju, ar pernykščiai dvyliktokai po visko dar norėtų kvaršinti sau galvą apie Saimoną. – Nesikrimsk. Praeitis yra praeitis, aišku?

– Aišku, – atsakau ir, per kavinę nuvilnijus kolektyvinei deijonei, pasisuku ant kėdės. Ne iš karto suprantu, kas nutiko, bet kai atsitokėju, širdis nustumka į kulnus. Kuperį pakeitęs įžaidėjas devintojo kėlinio pabaigoje leido priešininkams užimti visas bazes ir dar pelnyti papildomų taškų. Staiga Kalifornijos valstijos trijų sėkmingų bėgimų persvara per vieną klaidą tapo priešininkų

pergale. Nugalėtojų komanda puola prie atmušėjo namų bazėje ir džiūgaudami sušoka ant jo į krūvą. Kuperis, nepaisant puikių padavimų, nelaimėjo.

– Neee, – sudejuoja Luisas susiimdamas už galvos, galėtum pagalvoti, kad jam ką skauda. – Kas per *nesąmonė*.

Fibė krūpteli.

– Ak, nepasisekė, bet Kuperis nekaltas.

Akimis susirandu vienintelį žmogų, iš kurio visada galima tikėtis nuoširdžios reakcijos, – Neitą. Jis žvilgsniu vedžioja nuo mano įsitempusio veido prie ant stalo pabirusios druskos ir purto galvą, tarsi žinotų apie mano prietaringas lažybas su savimi. Jo mintis girdžiu aiškiai, tarsi būtų ištaręs balsiai: *Meive, tai nieko nereiškia. Tai tik rungtynės.*

Neabejoju, kad jis teisus, bet vis tiek. Gaila, Kuperis nelaimėjo.